

China: CO2-klimaat ontkenner

Een opmerking van Rainer Rupp.

In mijn dagelijkse dosis van 22 november "[Am Deutschen Klimawesen wird die Welt nicht genesen](#)" werd erop gewezen dat China een van de landen is die verantwoordelijk is voor tweederde van de CO2-uitstoot in de wereld, maar er niet van droomt om de westerse CO2-klimaat "wetenschap" serieus te nemen. Sommige lezers hebben scherpe kritiek geuit.

Een lezer, bijvoorbeeld, merkte op in een bekende en bekende toon dat de auteur "noem hem alstublieft slechts één, eigenlijk slechts één Chinese klimaatwetenschapper, natuurkundige, geoloog, etc., die zoiets zegt", die dus niet gelooft in het CO2-dogma dat de IPCC (Internationale Klimaatraad) in de wereld heeft gebracht. Ik ga graag in op dit verzoek, maar niet zonder me af te vragen waar deze ogenschijnlijk sterke overtuiging vandaan komt, namelijk dat China in de CO2-klimaatboot zit.

Zo zijn er bijvoorbeeld vijf gerenommeerde aarde- en klimaatonderzoekers van de universiteit van Beijing, JingYun Fang, Jiang Ling, Zhu ShaoPeng, Wang Chao Yue en Hai Hua Shen. In hun uitgebreide studie, die in oktober 2011 onder leiding van Dr. Fang et al. werd gepubliceerd, staat onder andere dat het "IPCC-rapport niet langer het gezaghebbende document over klimaatverandering is". Het is politiek tendentieus en bevat een aantal fouten en tekortkomingen. De opwarming van de aarde is een "objectief feit", maar er bestaat "grote onzekerheid over het niveau van de temperatuurstijging". Bovendien dragen menselijke activiteiten en natuurlijke factoren bij tot de opwarming van de aarde; het is echter moeilijk om de respectieve bijdrage te kwantificeren.

De wetenschappelijke studie van Fang et al. werd ook gepubliceerd door Springer Verlag onder de titel: "Global warming, human-induced carbon emissions, and their onzekerheden". (kosten 41,50 euro) De inleiding van het boek vat de situatie samen:

"In de afgelopen decennia is er een reeks debatten gevoerd over de opwarming van de aarde en de drijvende krachten daarvan. Op basis van een gedetailleerde analyse van de wetenschappelijke literatuur gaan we ervan uit dat (1) de opwarming van de aarde plaatsvindt, maar met grote onzekerheden over de omvang van de temperatuurstijging; (2) zowel menselijke activiteiten als natuurkrachten bijdragen aan de klimaatverandering, maar hun relatieve bijdrage is moeilijk te kwantificeren. en (3) de bewering van de Intergouvernementele Werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) dat de toename van de atmosferische concentraties van broeikasgassen (met inbegrip van CO2) de overheersende rol speelt bij de opwarming van de aarde, wordt door wetenschappelijke gemeenschappen op de proef gesteld als gevolg van grote onzekerheden in de interactie tussen natuurlijke factoren en antropogene (dat wil zeggen door de mens veroorzaakte) activiteiten.

Fang et al. zijn ook kritisch als het gaat om de invloed van zogenaamde "broeikasgassen". In de vorige eeuw werd bijvoorbeeld duidelijk dat de verandering in temperatuur niet altijd samenviel met de verandering in het CO₂-gehalte van de atmosfeer. Ook is er geen "significante correlatie tussen de jaarlijkse stijging van de CO₂-concentratie en de jaarlijkse afwijking van de gemiddelde temperatuur". Bovendien is er "grote onzekerheid over de bronnen van de CO₂-concentratie in de atmosfeer". Daarom kunnen antropogene emissies alleen niet verantwoordelijk worden gesteld voor het verhoogde CO₂-gehalte van de atmosfeer.

In een andere studie, die min of meer gelijktijdig gepubliceerd werd, bewees Fang bij al. dat de woestijnachtige regio in Noordwest-China groener werd onder invloed van iets hogere temperaturen in combinatie met een hoger CO₂-gehalte in de lucht, wat essentieel is voor planten. De titel van de studie is "[Veranderend klimaat beïnvloedt de vegetatiegroei in de droge regio van het noordwesten van China](#)" (1).

In de onderzochte periode van 1982 tot 2003 kwamen Fang en zijn collega's tot de conclusie dat het onderzochte woestijngebied langzaam veranderde van droog-hete naar vochtig-hete en dat de vegetatie van het woestijngebied gedurende de onderzoeksperiode van 22 jaar een jaarlijkse gemiddelde toename van de vegetatieperiode van 0,7% vertoonde, gebaseerd op overeenkomstige klimaat- en CO₂-data en met behulp van satellietondersteunde gegevens van de "Normalized Difference Vegetation Index (NDVI)", een index die informatie geeft over de vergroening van het aardoppervlak. Andere Chinese studies toonden soortgelijke resultaten met betrekking tot de toename van de vegetatieperiode voor de noordelijke en bergachtige gebieden van China.

Over het geheel genomen is de klimaatverandering die tot nu toe in China is waargenomen een positief resultaat voor de wetenschappers en politici van het land, vooral omdat het Midden-Oosten niet gelooft in de door de mens veroorzaakte CO₂-doemscenario's die in het Westen op de muur zijn geschilderd. Dit werd al duidelijk gemaakt door China's top expert in paleoklimatologie, Ding Zhongli, in een gedetailleerd artikel over klimaatverandering op de voorpagina van de Beijing Science Times op 7 september 2009 in de aanloop naar de VN klimaatop, die in december 2009 plaatsvond in het ijskoude weer in Kopenhagen.

Het artikel was niet alleen van bijzonder belang omdat de heer Ding de meest gerespecteerde geofysicus van China was, maar hij was ook vice-voorzitter van de Chinese Academie van Wetenschappen en gaf hem het "laatste woord" in de Chinese Communistische Partij voor Klimaatwetenschap.

In het bovengenoemde interview in de "Science Times" van China, dat werd opgenomen in een artikel van de Washington Post ("[China's imprints all over Copenhagen talks fiasco](#)" (2), Washington Post, 14.01.2010), bevestigde de heer Ding: "Er is geen betrouwbaar bewijs in de wetenschap dat er een significante correlatie bestaat tussen temperatuurstijgingen en concentraties van atmosferische kooldioxide (CO₂)." Het artikel werd gepubliceerd in de

Washington Post ("China's afdrukken in alle delen van de besprekingen van Kopenhagen" (2), Washington Post, 14.01.2010). In plaats daarvan bevestigt Ding: "Geofysici gaan er bijvoorbeeld van uit dat de wereldwijde temperatuursverandering verband houdt met de zonneactiviteit..... Factoren die door mensen worden gemaakt kunnen een zeer hoge voorwaardelijke invloed hebben".

Dat China zich geen zorgen maakt over de opwarming van de aarde bleek ook uit een interview met de Britse Guardian door een andere bekende Chinese klimaatwetenschapper kort voor de klimaatop in Kopenhagen. Xiao Ziniu, hoofd van het Beijing Climate Center, zei daarin dat "een temperatuurstijging van twee graden niet noodzakelijkerwijs de door het IPCC voorspelde ramp zou brengen. "Of het klimaat nu warmer of kouder wordt, het heeft zowel positieve als negatieve gevolgen," zei Ziniu. In de Chinese geschiedenis zijn er vele malen in de Chinese geschiedenis warmer geweest dan vandaag de dag.

De standpunten van de heer Ding en de heer Ziniu hebben sindsdien op alle klimaatconferenties de onderhandelingsposities van China bepaald. Met betrekking tot het CO₂-dogma "Science is settled" is de wetenschappelijke aard van de onderliggende Westerse CO₂-klimaatmodellen voor China allesbehalve duidelijk.

De Chinezen kruisen echter niet zomaar hun weg, maar nemen deel aan alle relevante klimaatfora zonder ook maar één verbintenis te hebben ondertekend om hun CO₂ -uitstoot te verminderen. Maar ook India, Brazilië, Zuid-Afrika en andere opkomende en ontwikkelingslanden hebben de Chinese strategie gevolgd. Het is tijdig voor de klimaatop in Kopenhagen door de heer Ding geformuleerd:

In een studie van de historische koolstofemissiestatistieken van verschillende landen over de hele wereld, had hij een duidelijk verband: hoe sneller de economie van een land groeide, hoe meer energie het produceerde door het verbranden van fossiele brandstoffen. In het verlengde hiervan was de heer Ding boos dat de ontwikkelde westerse landen, die al meer dan een eeuw lang koolstofgassen in de atmosfeer uitstoten, er plotseling op aandrongen dat de arme ontwikkelingslanden - waaronder China - nu de last moeten dragen van het vermeende afwenden van de door het IPCC voorspelde terreur van de opwarming van de aarde. Als geheim motief voor het westerse CO₂-dogma vermoedde de heer Ding dat de westerse mogendheden probeerden "de groei van ontwikkelingslanden te beteugelen en hun eigen bevoorrechte positie te behouden".

De Beijing Science Times (geciteerd uit het eerder genoemde artikel in de Washington Post) merkte op: "Gegevens berekend en verstrekt door de Research Task Force van de heer Ding's Research Task Force onthullen duidelijk de verborgen, moorddadige bedoelingen van sommige landen". Daarom zou China aan de klimaatonderhandelingstafel in Kopenhagen tegen deze landen in het offensief moeten gaan om zijn "recht op ontwikkeling" te beschermen. Dat is precies wat China heeft gedaan en heeft in de aanloop naar Kopenhagen al veel andere ontwikkelingslanden en opkomende landen aan zijn zijde gekregen.

De onderhandelingsstrategie van China in Kopenhagen is stevig gebaseerd op twee sleutelbegrippen:

- a) CO₂-emissies, die worden berekend "per hoofd van de bevolking", en
- b) dat de CO₂-emissies moeten worden berekend in een "historische context".

Dit betekent dat China evenveel CO₂-uitstoot per hoofd van de bevolking kan produceren als de uitstoot per hoofd van de bevolking per Chinese burger hetzelfde niveau zal bereiken als de uitstoot per hoofd van de bevolking in de westerse geïndustrialiseerde landen. De "historische context" betekent dat de CO₂-emissies per hoofd van de bevolking worden beschouwd als geaccumuleerd over de gehele historische periode van 1900 tot 2050, waarbij de nationale emissiequota alleen worden berekend op basis van de geaccumuleerde koolstofproductie per hoofd van de bevolking van 1900 tot 2005.

Terwijl China zijn eigen CO₂-uitstoot verder kon verhogen, heeft Peking in Kopenhagen met succes geëist dat de VS, Europa en Japan hun CO₂-uitstoot onmiddellijk verminderen en hun CO₂-reductie in de komende 40 jaar voortzetten. China en alle andere "ontwikkelingslanden" moeten hun emissies blijven verhogen tot ze het 150 jaar durende "aggregaat" van het CO₂-gebruik van westerse burgers per hoofd van de bevolking hebben bereikt.

Met deze strategie heeft Peking slim gebruik gemaakt van de westerse CO₂-fixatie om westerse klimaatbeleidsmakers te dwingen de economieën van hun eigen landen te dwingen schonere maar duurder energie te gebruiken, terwijl China en andere landen zoals India nog steeds toegang hebben tot goedkope maar CO₂-intensieve fossiele brandstoffen.

Tegen deze achtergrond is het - althans op het eerste gezicht - volstrekt onbegrijpelijk dat westerse politici en media de vermeende klimaatinspanningen van China over groene klaver prijzen. Zelfs na de rampzalige uitkomst van de klimaatop van Kopenhagen voor de westerse ambities, prees een columnist van de New York Times China's "Green Leap Forward" als het "belangrijkste ding" van het eerste decennium van de 21e eeuw. De Chinese president Xi kreeg ook veel lof na de Klimaatop van Parijs, hoewel hij zich aan de Chinese strategie had gehouden en zijn land niet had verplicht tot een vermindering van de uitstoot.

U hoeft alleen maar de zoekbalk (porselein, klimaschutz, barbara hendricks) op de website van het ministerie van Milieu, Natuurbehoud en Nucleaire Veiligheid van de Bondsminister voor Milieu, Natuurbehoud en Nucleaire Veiligheid in te gaan en u krijgt de indruk dat onze laatste federale minister van Milieuzaken in China de sterkste bondgenoten van Duitsland heeft gezien om samen de wereld te redden van de CO₂-klimaatsverandering. Hier zijn slechts enkele korte voorbeelden:

In een persbericht van 12 november 2014 verwelkomde Barbara Hendricks het feit dat, onder andere, "China zich heeft verbonden tot een ambitieuze klimaatbescherming op het hoogste niveau". Deze verklaring betekent dat ze ofwel absoluut geen idee had van de situatie in China,

ofwel een sfeer wilde creëren onder de CO2-propagandisten in Duitsland.

In haar toespraak op het 5e Duits-Chinese Milieuforum in China op 29.04.2016 prees Barbara Hendricks Duitsland en China voor hun succesvolle inzet voor het klimaatverdrag van Parijs. China en Duitsland zijn de focus van dit proces: China, 's werelds grootste economie, kan met ambitieuze maatregelen een wereldwijde trend zetten - op het gebied van behoud van hulpbronnen en klimaatbescherming'.

Hier rijst de vraag of de federale minister van Milieu en haar speechwriters niet eens hebben gemerkt dat China, samen met India en andere landen, met succes het westerse plan om voor alle deelnemers aan het Akkoord van Parijs bindende CO2-reductiedoelstellingen overeen te komen, heeft getorpedeerd.

In haar toespraak in de Bondsdag over klimaatbescherming op 22 juni 2017 benadrukte minister Hendricks dat "de aankondiging van president Trump om zich terug te trekken uit het Akkoord van Parijs ons allen teleurgesteld heeft". Tegelijkertijd echter "bracht dit besluit de andere landen dichter bij elkaar - van China tot India ... tot Rusland". Maar het tegendeel was het geval!

Waarom zijn Barbara Hendricks en met haar de westerse CO2-drukkende elites blind voor het "Chinese oog" als het gaat om het klimaat? Is er enige vrees dat een westers thema van het fundamentele verzet van China tegen het CO2 -dogma ook de molens van kritische geesten in dit land van water zou voorzien? Kijkt China de andere kant op om het lucratieve CO2-bedrijfsmodel niet in gevaar te brengen? Dit laatste zou eigenlijk kunnen verklaren waarom de corporate media ook doen alsof de Chinezen deel uitmaken van de westerse CO2-klimaatboot.

En de Chinezen doen er alles aan om deze indruk te versterken en nog meer windmolens en zonnecellen naar het westen te exporteren. Op het Economisch Wereldforum in Davos in januari 2017, enkele dagen voor het aantreden van Donald Trump, heeft de Chinese president Xi zich krachtig uitgesproken voor het (voor China onbeduidende) Klimaatverdrag van Parijs:

"Alle ondertekenaars moeten zich eraan houden (hun verplichtingen van Parijs om de CO2-uitstoot te verminderen) en niet opgeven. Dat is onze verantwoordelijkheid ten opzichte van toekomstige generaties."

Xi sprak de nieuwe Amerikaanse president hiermee natuurlijk aan. Maar als iemand die net als Xi niets anders vermoedt dan wetenschappelijke hocus pocus achter de CO2-hysterie, heeft Trump - in tegenstelling tot zijn voorganger Obama - de Chinese strategie allang doorgenomen en onmiddellijk de terugtrekking van de VS uit het Akkoord van Parijs aangekondigd.

Eén ding is duidelijk: 's werelds grootste CO2-emittent China zal zijn goedkope fossiele energieproductie en daarmee het concurrentievermogen van de economie van het reusachtige land niet opofferen voor een "domme klimaatredding". Het land zal ook na 2030 op grote schaal

fossiele brandstoffen blijven gebruiken. Elektriciteit uit zon en wind blijft marginaal. Als Trump wordt herkozen, zullen de Verenigde Staten ook hun excursie naar de duurere "groene" energieën blijven terugdraaien.

Het argument dat China vele miljarden euro's heeft geïnvesteerd in groene energietechnologieën en dus naar verluidt een groen beleid voert, is nog niet voorbij. China's groene technologische goederen werden voornamelijk geëxporteerd naar het Westen, waar hoge subsidies werden betaald voor zonnepanelen en windturbines. Ironisch genoeg produceerde China vanaf 2010 de helft van de zonnecellen in de wereld met goedkope kolengestookte elektriciteit. Echter, slechts één procent van de in China geproduceerde milieutechnologie werd thuis gebruikt, zo meldde de Chinese expert Heinz Horeis in juni van dit jaar in NOVO.

Er zal geen "energieturnaround" plaatsvinden in China, geen Greta, geen schoolstaking en geen andere groene dwaasheid. Maar een efficiënte energievoorziening met veel moderne kolengestookte centrales en steeds meer kerncentrales, zegt de Japanse wetenschapper Horeis, die in één adem westerse politici adviseert om zich aan te passen aan een wereld als China, waar de kwestie belangrijker is dan het klimaat.

Tegen deze achtergrond is het de moeite waard er nogmaals op te wijzen dat het aandeel van Duitsland in de wereldwijde CO2-uitstoot slechts 2 procent bedraagt. De terugtrekking van Duitsland uit de steenkoolsector zal daarom volstrekt zinloos en nutteloos zijn. Het zal niet eens worden opgemerkt in de wereldwijde emissiebalans.

China, met een aandeel van 29 procent in de wereldwijde CO2-uitstoot, zal zijn kolengestookte elektriciteitscentrales ten minste tot 2030 blijven uitbreiden. Zelfs als de Duitse klimaatverzekeraars zich op hun kop zouden zetten, zou de wereld niet gered kunnen worden als het IPCC-dogma juist was. Maar de Chinezen, indianen en Russen met hun vele goede wetenschappers hebben allemaal sterke wetenschappelijke twijfels over het sterk gepolitiseerde en gemonetariseerde IPCC-model. Zonder China en de andere landen zijn alle Duitse klimaatslachtoffers tevergeefs in de vorm van hogere belastingen en energiekosten. De hele klimaatredding heeft echter een goede kans om het begin van het einde van de Duitse industriënatie in te luiden.

Bron:

1. <https://www.sciencedirect.com/science/article/abs/pii/S0140196311001595>
2. <https://www.washingtontimes.com/news/2010/jan/14/china-imprints-all-over-copenhagen-talks-fiasco/>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om te publiceren.

+++

Beeld hint: [Maxx-Studio](#)/Sluitervoorraad

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven het redactionele standpunt niet weer te geven.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsopties vindt u hier:
<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin Adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1z1PZgZgZK